

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 07/42069 en 07/42068 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 29 november 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 november 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 november 2007, verzonden op 30 november 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, voor zover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, onderdeel d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.2. Hetgeen in het hoger-beroepschrift naar voren is gebracht, omschrijft niet de gronden waarop appellante zich niet met het omschreven onderdeel van de aangevallen uitspraak kan verenigen. Mitsdien is geen sprake van een grief in de zin van voormeld artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000. Daarom is niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.3. Het hoger beroep is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

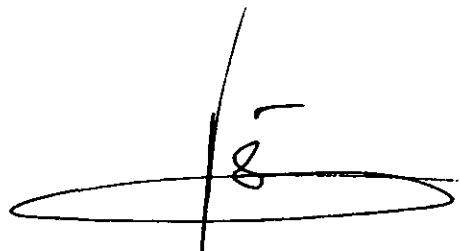
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 december 2007

91-566.

Verzonden: 21 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

AFSCHRIJF**RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE**

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer
Voorzieningenrechter

Zaaknummers: Awb 07/42069 (voorlopige voorziening)
Awb 07/42068 (beroep)

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Liberiaanse nationaliteit,
V-nummer:
verzoekster,
gemachtigde: mr. D. de Vries, advocaat te Leeuwarden,

en

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE,

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,

vertegenwoordigd door mr. G.J. Douma, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1. Op 1 november 2007 heeft verzoekster een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 7 november 2007 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepschrift van 7 november 2007 heeft verzoekster hiertegen beroep ingesteld. Dit beroep is geregistreerd onder Awb 07/42068. Verzoekster is medegedeeld dat zij de behandeling van het beroep niet in Nederland mag afwachten.

1.3. Bij verzoekschrift van 7 november 2007 heeft verzoekster de voorzieningenrechter verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

1.4. Het verzoek is behandeld ter openbare zitting van 23 november 2007. Verzoekster is aldaar verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Zaaknummers: Awb07/42069, Awb 07/420698

blad 2

2. Rechtsoverwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

De voorzieningenrechter kan, indien hij van oordeel is dat na de zitting bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, Awb, nader onderzoek redelijkerwijs niet bij kan dragen aan de beoordeling van de zaak, op grond van artikel 8:86, eerste lid, Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Partijen zijn bij de uitnodiging voor de zitting op deze bevoegdheid gewezen.

Feiten en standpunten van partijen.

2.2. Verzoekster heeft eerder, te weten op 17 maart 2002, een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Bij beschikking van 27 november 2002 is deze aanvraag niet ingewilligd. De rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, heeft bij uitspraak van 5 augustus 2004 (Awb 02/94749, verzonden op 12 augustus 2004) het hiertegen gerichte beroep van 19 december 2002 ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak heeft verzoekster op 8 september 2004 hoger beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS). De ABRS heeft dit hoger beroep bij uitspraak van 8 oktober 2004 (200407555/1) kennelijk ongegrond verklaard. Daarmee is de beschikking van 27 november 2002 in rechte onaantastbaar geworden.

2.3. Verzoekster heeft aan haar, thans aan de orde zijnde, aanvraag van 1 november 2007 het volgende ten grondslag gelegd. Verzoekster heeft twee dochters, geboren in 2005 en 2007. Zij hebben de Nederlandse nationaliteit. Indien verzoekster terug moet keren naar Liberia, lopen haar dochters het risico te worden besneden. Verzoekster wil niet dat hen dat overkomt. Verzoekster heeft bovendien een man in Nederland, waarmee zij al bijna zes jaar samenleeft. Zij wil niet terugkeren naar Liberia omdat zij daar geen familie meer heeft en daar veel problemen heeft gehad.

2.4. Verweerder heeft de aanvraag om de volgende redenen afgewezen. Verzoekster heeft weliswaar een Liberiaans paspoort overgelegd, doch dit is op 29 juni 2006 in Liberia afgegeven aan haar man, op basis van haar geboorteakte. Pas na afgifte heeft verzoekster in Nederland haar handtekening geplaatst in het paspoort. Geenszins staat vast dat de geboorteakte zonder duimafdruk toebehoort aan verzoekster. Dat uit een verklaring van de Koninklijke Marechaussee (KMAR) is gebleken dat het hier een hoogstwaarschijnlijk echt document betreft leidt niet tot een ander oordeel, nu de KMAR verder verklaart dat over de wijze waarop, of de omstandigheden waaronder voornoemd document werd afgegeven, geen uitspraak kan worden gedaan. Daarnaast kan niet worden vastgesteld of het document inhoudelijk juist is. Met het overleggen van dit paspoort heeft zij derhalve haar identiteit, nationaliteit en afkomst niet aangetoond. Verzoekster is daarom in de gelegenheid gesteld middels haar eigen verklaringen de door haar opgegeven identiteit, herkomst en identiteit aannemelijk te maken. Zij is daarin niet geslaagd. Vragen over haar directe woonomgeving heeft zij onjuist dan wel onvolledig beantwoord. Voorts heeft zij gesteld dat de bevolkingsgroep van de Mandingo de omvangrijkste is in en rond haar woonplaats, hetgeen niet juist is. Aangezien de door verzoekster gesproken taal, Mandingo, niet uitsluitend wordt gesproken

Zaaknummers: Awb07/42069, Awb 07/420698

blad 3

in Liberia, kan haar herkomst niet worden vastgesteld door middel van de door haar gesproken taal. Het feit dat zij Konyanka spreekt leidt niet tot een ander oordeel. Gezien de door verzoekster afgelegde verklaringen is het niet geloofwaardig dat zij uit Liberia afkomstig is. Haar verklaringen aangaande vrouwenbesnijdenis kunnen niet worden beoordeeld in het kader van de herkomst van verzoekster, aangezien haar herkomst niet vast is komen te staan. Nu geen geloof wordt gehecht aan de nationaliteit, identiteit, herkomst en het asielrelaas van verzoekster, bestaat geen aanleiding te veronderstellen dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op één van de in artikel 29, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), genoemde gronden.

2.5. Verzoekster stelt zich op het standpunt dat zij door het overleggen van haar Liberiaanse paspoort haar nationaliteit wel degelijk heeft aangetoond. Nu niet blijkt dat verzoeksters paspoort geen authentiek document is kan aan de echtheid van dat document niet worden getwijfeld. Door het overleggen van een paspoort heeft verzoekster het ultieme bewijs van haar identiteit geleverd. Verweerder heeft verzoekster weliswaar een aantal vragen gesteld maar de antwoorden daarop geven slechts een indicatie voor de juistheid van de gestelde afkomst. Bovendien is verzoekster al sinds 2002 in Nederland, is zij hier op zestienjarige leeftijd aangekomen en heeft zij geen opleiding genoten. Voorts twijfelt verzoekster aan de zorgvuldigheid van het onderzoek en de geraadpleegde kaarten, nu de door haar genoemde plaats wel degelijk op een kaart voorkomt, net als de rivier de Lofa. Deze rivier bevindt zich wel degelijk binnen een straal van vijftien kilometer van de plaats Voinjama. Ten onrechte wordt voorts gesteld dat hetgeen verzoekster heeft verklaard over de plaats in Guinee niet juist zou zijn. Hetgeen verzoekster heeft aangegeven over de Mandingo komt overeen met hetgeen algemeen bekend is over de Mandingo. Zij spreekt Konyanka. Verweerder is derhalve ten onrechte tot de conclusie gekomen dat geen geloof kan worden wordt gehecht aan de nationaliteit, identiteit, herkomst en het asielrelaas van verzoekster.

Beoordeling van het verzoek

2.6. Vooropgesteld moet worden dat met de uitspraak van de ABRS van 8 oktober 2004 in rechte is komen vast te staan dat verzoekster niet kan worden aangemerkt als vluchteling, dat verzoekster bij uitzetting naar Liberia geen reëel risico loopt op een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en dat evenmin sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard die tot verblijfsaanvaarding nopen. De aanvraag van 1 november 2007, die thans ter beoordeling voorligt, wordt aangemerkt als een herhaalde aanvraag als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder f, Vw 2000. Ingevolge voormeld artikel 1, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt onder 'herhaalde aanvraag' verstaan: een aanvraag, die op grond van artikel 4:6, tweede lid, Awb kan worden afgewezen.

2.7. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijke afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge artikel 4:6, tweede lid, Awb kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld.

Zaaknummers: Awb07/42069, Awb 07/420698

blad 4

2.8. De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder de aanvraag niet met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb heeft afgewezen. Dit neemt niet weg dat de aanvraag van 1 november 2007, gelet op vaste jurisprudentie van de ABRS, aangemerkt dienen te worden als een herhaalde aanvraag.

2.9. Ter beoordeling aan de voorzieningenrechter staat, gelet op de vaste lijn in de jurisprudentie van de ABRS, slechts of verzoekster ter onderbouwing van haar aanvraag van 1 november 2007 nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden naar voren heeft gebracht die voor verweerder aanleiding hadden moeten zijn om terug te komen van de rehtens onaantastbare beschikking van 27 november 2002. De ABRS merkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

2.10. De voorzieningenrechter is van oordeel dat hetgeen verzoekster ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag heeft aangevoerd en overgelegd niet is aan te merken als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden als in de hiervoor beschreven zin. Haar vrees dat haar in Nederland geboren dochters bij terugkeer naar Liberia het slachtoffer zullen worden van genitale verminking heeft verzoekster niet voor de eerdere beschikking van 27 november 2002 kunnen aanvoeren, omdat deze dochters zijn geboren na deze beschikking. Van een novum is naar het oordeel van de voorzieningenrechter echter geen sprake, omdat op voorhand is uitgesloten dat deze omstandigheid kan afdoen aan de eerdere beschikking en de overwegingen waarop die rust. Ingevolge paragraaf C2/3.2.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 kan een ouder, die genitale verminking van zijn of haar minderjarige dochter vreest, alleen in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel, indien deze dochter in het bezit wordt gesteld van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000. De dochters van verzoekster zullen echter nimmer in het bezit worden gesteld van een dergelijke verblijfsvergunning, aangezien zij de Nederlandse nationaliteit hebben. Daarbij overweegt de voorzieningenrechter nog dat in het geheel niet vaststaat dat voor de dochters ingeval verzoekster zal worden uitgezet, geen andere mogelijkheid bestaat dan verzoekster te volgen. Het door verzoekster overgelegde Liberiaanse paspoort is evenmin aan te merken als een rechtens relevant novum. Dit paspoort is eerst afgegeven na de eerdere beschikking van 27 november 2002 en verzoekster heeft dit paspoort dus niet voor die beschikking kunnen en derhalve moeten overleggen. In de beschikking van 27 november 2002 is echter niet slechts getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van verzoekster, tevens is het ontbreken van reisdocumenten aan verzoekster tegengeworpen en is haar asielreclaus ongelooftwaardig bevonden. Subsidiar heeft verweerder zich in die beschikking op het standpunt gesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag. In haar uitspraak van 5 augustus 2004 heeft deze rechtbank geoordeeld dat verweerder deze standpunten (in redelijkheid) heeft kunnen innemen. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is gelet hierop op voorhand uitgesloten dat het overleggen van een Liberiaans paspoort kan afdoen aan de beschikking van 27 november 2002 en de daaraan ten grondslag gelegde overwegingen.

Zaaknummers: Awb07/42069, Awb 07/420698

blad 5

2.11. De voorzieningenrechter is voorts van oordeel dat verzoekster geen bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die er in het licht van artikel 3 EVRM toe nopen, dat het ontbreken van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden niet langer aan haar kan worden tegengeworpen. Niet gebleken is dat indien verzoekster gedwongen wordt terug te keren naar Liberia, haar dochters niet bij hun vader – die de Nederlandse nationaliteit bezit – in Nederland zouden kunnen verblijven.

2.12. Nu nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, wordt het beroep met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, Awb ongegrond verklaard.

2.13. Gegeven de beslissing in de hoofdzak is er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 Awb.

2.14. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep, geregistreerd onder nummer Awb 07/42068, ongegrond;
- wijst het verzoek om voorlopige voorziening, geregistreerd onder nummer Awb 07/42069 af.

Aldus gegeven door mr. S. Stenfert Kroese, voorzieningenrechter, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van W.A. Jager als griffier op 29 november 2007.

Tegen de uitspraak inzake het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Tegen de uitspraak in de bodemzaak kunnen partijen binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 20 NOV 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM DE GRIFFIER
20 NOV 2007

LexxAttorneys at law / Advocaten & procureurs
Leeuwarden

Fax: 070 - 365 13 80

Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
-- INGEKOMEN	
7155	D - 7 DEC 2007
ZAAKNR. 200708558	
AAN: S.W. de Omb	
BEHANDELD: DD	PAR:

Westersingel 28
8913 CL Leeuwarden
Tel: (+31) 058-2998181
Fax: (+31) 058-2991300**Advocaten:**mr. drs. M. R. van der Pol
tel. mobiel: (+31) 06-50637223
e-mail: vdpol@lexxadvocaten.nlmr. D. de Vries
tel. mobiel: (+31) 06-50682303
e-mail: devries@lexxadvocaten.nlmr. G. J. van Kammen
tel. mobiel: (+31) 06-51748770
e-mail: vankammen@lexxadvocaten.nl**Appelschrift****Betreffende:**

geboren op

, van

Liberiaanse nationaliteit;

Dossier : D04896
 Uw kenmerk :
 Nationaliteit : Liberiaanse
 Leeuwarden : 07 december 2007

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op

Liberiaanse, thans verblijvende te

hierna te noemen appelante, te dezer zake domicilie kiezende te Leeuwarden, aan de Westersingel 28 (8913 CL), ten kantore van de advocaat en procureur mr. D. de Vries; Advocaat mr. D. de Vries, kantoorhoudende te Leeuwarden, aan de Westersingel 28, die hierbij verklaart door appellante bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het indienen van dit appelschrift.

Op 1 november 2007 heeft verzoekster een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 7 november 2007 afwijzen op de aanvraag beslist.

Bij beroepschrift van 7 november 2007 heeft appellante beroep ingesteld. Appellante is medegedeeld dat zij de behandeling van het beroep niet in Nederland mag afwachten.

Bij verzoekschrift van 7 november 2007 heeft appellante de voorzieningerechter verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

De openbare behandeling heeft plaatsgevonden ter zitting van 23 november 2007. Bij uitspraak van 29 november 2007, verzonden op 30 november 2007, heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, het beroep ongegrond verklaard (prod. 1). Appellante kan zich met deze uitspraak niet verenigen en stelt hier tegen hoger beroep in.

Grief 1:

Deze grief richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat hetgeen verzoekster ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag heeft aangevoerd en overgelegd niet is aan te merken als nieuw gebleken feiten of veranderende omstandigheden als in de hiervoor beschreven zin.

Motivering grief 1:

Een herhaalde aanvraag is een aanvraag die op grond van art. 4:6, lid 2, Algemene wet bestuursrecht (Awb) versneld kan worden afgewezen. Een herhaalde aanvraag kan volgens dat artikel versneld worden afgewezen, indien de aanvrager na een eerdere afwijzing geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden naar voren heeft gebracht. De aanvrager wordt in dat geval niet in de gelegenheid gesteld om de aanvraag aan te vullen en in de negatieve beschikking op de herhaalde aanvraag wordt enkel verwezen naar de eerdere afwijzende beschikking.

De letterlijke tekst van artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (Awb):

1. Indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.
2. Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

De gedachte achter dit artikel in de Awb is dat een beslissing waartegen geen rechtsmiddel meer kan worden aangewend of waartegen geen rechtsmiddel is aangewend, formele rechtskracht krijgt en dus vast staat. Hieraan zou volgens de wetgever afbreuk worden gedaan wanneer men de onherroepelijke beschikking langs een omweg zou kunnen aantasten door het bestuursorgaan te vragen terug te komen op die beslissing. De wetgever wilde dus voorkomen dat de IND zich meerdere malen over dezelfde materie zou moeten uitlaten.

Dit houdt in dat een vreemdeling bij een herhaalde asielaanvraag nieuwe feiten of veranderde omstandigheden moet vermelden, als hij of zij uitgeprocederd is met betrekking tot zijn asielaanvraag.

Indien er geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden zijn, kan de staatssecretaris de aanvraag afwijzen en daarbij verwijzen naar de eerdere negatieve beschikking. De staatssecretaris is overigens niet verplicht dit te doen. De staatssecretaris kan ook besluiten om de aanvraag - zonder dat nova zijn vermeld - wel inhoudelijk te behandelen.

De rechter heeft, los van hoe de staatssecretaris reageert op een herhaald asielverzoek, ambtshalve de verplichting om een bepaald toetsingskader aan te houden in het geval er sprake is van een herhaalde aanvraag.

Volgorde van vragen die gesteld dienen te worden bij een tweede en/of volgende asielaanvraag:

1. Is artikel 4:6 Awb van toepassing?
2. Zo ja, zijn er nova naar voren gebracht?
3. Is er sprake van een situatie waarin bepleit kan worden dat de rechter het beperkte toetsingskader los dient te laten?

Niet iedere tweede aanvraag is ook een 'herhaalde' in die zin, dat de IND de aanvraag verkort kan afdoen onder toepassing van art. 4:6 Awb.

Het is belangrijk om bij een tweede of volgende asielaanvraag eerst te onderzoeken of art. 4:6 Awb überhaupt van toepassing is. Pas nadat deze vraag bevestigend is beantwoord, dient gekeken te worden naar de aanwezigheid van nova.

Hieronder vier situaties waarin er wel sprake is van een tweede aanvraag maar niet van een 'herhaalde' in de zin dat de IND de aanvraag kan afwijzen onder verwijzing naar de eerdere afwijzing:

Allereerst is artikel 4:6 Awb bijvoorbeeld niet van toepassing in het geval er gewijzigd beleid is. Omdat er in dat geval een nieuw toetsingskader is voor de staatssecretaris, kun je niet spreken van een herhaalde aanvraag in de zin van bovengenoemd artikel 4:6 Awb.

De Afdeling heeft dit ook met zoveel woorden gezegd in een uitspraak van 28 februari 2003. Het beleid dat is gewijzigd moet wel relevant zijn voor de desbetreffende aanvraag. Als dat niet zo is, kan de staatssecretaris de tweede aanvraag alsnog verkort afdoen. Voor de beantwoording van de vraag of en in hoeverre er sprake is van een wijziging van het beleid gaat het niet om de vraag of de staatssecretaris het beleid recentelijk heeft gewijzigd maar om de vraag of het beleid anders is dan het beleid zoals dat gold ten tijde van het eerder genomen besluit.

Naast een beleidswijziging, zijn er meer situaties waarin sprake is van nieuw recht. Ook bij een wijziging van rechtstreeks werkende bepalingen van internationaal recht, is sprake van nieuw recht. De rechter beslist wanneer er sprake is van nieuw recht.

Terugkeer naar land van herkomst Artikel 4:6 Awb is ook niet van toepassing in het geval een vreemdeling na de eerste procedure is teruggekeerd naar het land van herkomst, daar (wederom) problemen heeft ondervonden en een tweede asielaanvraag indient. Een verwijzing naar de eerdere afwijzing kan in dat geval niet volstaan omdat de tweede aanvraag betrekking heeft op andere feiten.

En ten slotte de gevallen waarin een kind na de eerste procedure zelf een asielverzoek indient. In een uitspraak van de eerste asielprocedure de mogelijke besnijdenis van hun dochters bij terugkeer naar Somalië niet als grond voor hun asielaanvraag aangevoerd. De Afdeling oordeelt dat de zelfstandige aanvraag van één van de dochters (ingediend na de eerste procedure) geen herhaalde aanvraag is. Zij werd tijdens de eerste procedure vertegenwoordigd door haar ouders en heeft in de tweede procedure pas haar persoonlijke vrees naar voren kunnen brengen. In het beleid staat hierover het kan voorkomen dat in de eerdere procedure een asielzoeker is vertegenwoordigd door zijn ouders (zonder zelf te zijn gehoord), en tweede of volgende asielaanvraag door die asielzoeker in persoon wordt

ingediend. Wanneer tijdens deze tweede of volgende aanvraag de asielzoeker voor het eerst feiten omstandigheden naar voren brengt die specifiek zien op de eigen persoon en die reeds door de ouders naar voren zijn gebracht, wordt in geen geval aangenomen dat deze feiten en omstandigheden in redelijkheid eerder naar voren konden worden gebracht.

Ondanks het bovenstaande kunnen bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden (..) aanleiding zijn om toepassing van artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht achterwege te laten. Deze bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden worden in elk geval aanwezig geacht wanneer de feiten en omstandigheden leiden tot de conclusie dat de vreemdeling aangemerkt dient worden als verdragsvluchteling, of wanneer schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dreigt.

De Afdeling heeft geoordeeld dat art. 4:6 Awb een bepaling van openbare orde is, zodat de rechter er ambtshalve naar moet kijken.

Het toetsingskader van de rechter bij de toetsing van een beslissing op een herhaalde aanvraag is het volgende: het door appellante ingestelde beroep kan (..) slechts leiden tot de beoordeling of zich na het eerdere in rechte onaantastbare besluit (..) nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden hebben voorgedaan, die tot heroverweging noopten.

Dit beperkte toetsingskader voor de rechter geldt óók indien het bestuursorgaan artikel 4:6, tweede lid, van de Awb niet heeft toegepast en dus de zaak inhoudelijk heeft beoordeeld. De regels inzake de toegang staan niet ter vrije beschikking van partijen, maar zijn -zoals gezegd- van openbare orde.

De ABRvS heeft in een uitspraak van 5 maart 2002 geoordeeld dat in de regel moet worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels. Artikel 4:6 Awb is zo'n regel. Ze strekt ertoe de IND in staat te stellen om aanvragen op een ordelijke wijze af te doen. De ABRvS oordeelt verder: Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze regels niet tegen te werpen. De ABRvS verwijst in dit kader naar een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998.

Deze uitzondering wordt door van der Winden (senior jurist bij de Afdeling) wel de veiligheidsklep genoemd. Hij zegt: Onder bepaalde, uitzonderlijke, omstandigheden kan de rechter de ne-bis-in-idem-toetsing dus niet hanteren. (..) De beoordeling of sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden als hiervoor bedoeld, is dus aan de rechter en de invulling daarvan heeft niets te maken met de wijze waarop het bestuursorgaan in het besluit met een zaak is omgegaan.

De eerste uitspraak waarbij deze vraag of er sprake is van een bijzondere omstandigheid positief door de Afdeling⁴⁰ werd beantwoord, is de Afdelingsuitspraak van 24 april 2003. Het ging in deze zaak om een vreemdeling die in de eerste procedure niet beschikte over documenten, niet is gehoord en niet meewerkte aan de vaststelling van zijn nationaliteit. In de tweede procedure kwam vervolgens vast te staan dat hij de Noord-Koreaanse nationaliteit bezit. Ook is niet in geschil tussen partijen dat hij bij uitzetting naar dat land een risico loopt, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Niettemin heeft de staatssecretaris de tweede aanvraag afgedaan onder toepassing van art. 4:6 Awb. De Afdeling overweegt: Onder deze omstandigheden kon de voorzieningenrechter niet volstaan met de

ongegrondverklaring van het beroep tegen dat besluit wegens het ontbreken aan de aanvraag van nieuwe feiten of veranderde omstandigheden, aangezien hij daarmee voorbij gaat aan het tussen partijen vaststaande gegeven dat appellant in Noord-Korea, (...), het risico loopt op een behandeling als verboden in art. 3 EVRM. Bruin en Terlouw concluderen in hun noot in de NAV (zie voetnoot nr. 40) dat moet worden aangenomen dat de Afdeling in deze zaak een zodanig bijzondere omstandigheid aanwezig acht dat art. 4:6 Awb opzij moet worden gezet.

Een belangrijke uitspraak van de Afdeling over dit toetsingskader van de rechtbank, is de veelbesproken uitspraak van 19 mei 2004. In deze uitspraak gaat de Afdeling uitgebreid in op het toetsingskader van de rechtbank en overweegt onder andere het volgende: Het bestuur beschikt immers ingevolge artikel 4:6 van de Awb over discretie in geval van herhaalde aanvragen, die de rechter bij de toepassing van de regel dat de weg naar hem in dezelfde zaak slechts eenmaal openstaat, ontbeert. De ruimte van de rechter om op die regel uitzondering te maken en derhalve, waar van nova geen sprake is, te treden in de aanwending van de discretie van het bestuur, is derhalve aanmerkelijk geringer in omvang dan die discretie zelf. Spijkerboer spreekt in zijn noot over een baanbrekende uitspraak. Hij is van mening dat de Afdeling met de uitspraak zegt dat de rechter -anders dan voorheen- wel ruimte heeft om een oordeel te geven over de manier waarop het bestuur van zijn discretionaire bevoegdheid gebruik heeft gemaakt.

Over dit onderwerp zijn een aantal uitspraken van rechtbanken gedaan waarin zij hebben geoordeeld dat sprake was van een bijzondere omstandigheid in bovenstaande zin. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van Rechtbank Haarlem van 19 april 2007.

In verschillende procedures bij het Europees Hof is inmiddels naar voren gebracht dat de wijze waarop Nederland omgaat met dit leerstuk kan resulteren in een schending van art. 3 EVRM (juncto art. 13 EVRM). In 2004 is hier een boekje door de VU over uitgegeven. In 2006 stond in de NAV een overzicht van Nederlandse procedures bij het Europees Hof. VluchtelingenWerk heeft verschillende Amicus Curiae-brieven geschreven.

Redenen waarom appellante U Edelachtbare verzoekt de bestreden uitspraak te vernietigen.

D. de Vries

